

регулюванням своєї діяльності або саморегулювання [1, с. 32].

Ефективне управління процесом формування самоосвітніх компетентностей студентів - шлях до активізації навчальної та професійної діяльності. Його мета – спрямувати завдання на розширення і розвиток основних понять хімії, з одного боку, і розвиток загальних та спеціальних умінь і навичок здобувачів освіти – з іншого.

Список використаних джерел:

1. Навчання хімії учнів основної школи: методичний посібник / Величко Л.П., Вороненко Т.І., Нетрибійчук О.С. К.: «КОНВІ ПРІНТ», 2019. 192 с.
2. Савчин М.М. Компетентнісний підхід у сучасній хімічній освіті. Тенденції і проблеми розвитку сучасної хімічної освіти : збірник наукових праць І Всеукраїнської науково-практичної конференції. 23-24 травня 2019 року / За заг. ред. Л.Я. Мідак; ДВНЗ «Прикарпатський нац. універ. ім. В. Стефаника»; Івано-Франківський обл. інст. післядип. пед.освіти. Івано-Франківськ: Супрун В.П., 2019. С. 7-12.

СУЧАСНІ ПОГЛЯДИ НА СУТНІСТЬ САМОМЕНЕДЖМЕНТУ КЕРІВНИКА

*Соляник Д.В., Бабенко І.В.
Полтава, Україна*

Самоменеджмент, як сучасний феномен, займає центральне місце в нинішньому суспільстві, де технологічний прогрес і швидкі зміни створюють умови для постійного розвитку та адаптації. Даний термін визначається як спосіб організації свого часу, енергії та ресурсів з метою досягнення поставлених цілей.[1] Сучасні погляди на це поняття визначають його як ключовий елемент особистого і професійного успіху, що вимагає від керівника навичок організації, мотивації та рефлексії.

Перш за все, сучасний самоменеджмент базується на усвідомленні важливості особистої відповідальності за власний розвиток і досягнення цілей. Керівники вивчають та вдосконалюють свої навички ефективного планування, встановлення пріоритетів та управління стресом. Велика увага приділяється не лише досягненню зовнішніх успіхів, але і внутрішнього самовдосконалення, що стимулює глибоке розуміння власних цінностей та потреб. Самоменеджмент – це не лише управління часом, а комплексний підхід до керівництва своїм життям, який включає в себе управління емоціями, цілями, здоров'ям та відносинами.[4]

Другим ключовим аспектом є використання новітніх інструментів та технологій для поліпшення ефективності самоменеджменту.[1] Мобільні додатки для планування, онлайн-платформи, хмарні сервіси для зберігання інформації та інші інноваційні засоби стають необхідними інструментами в організації робочого та особистого часу і надають можливості відстежування та аналізу особистої продуктивності, що допомагає визначити сильні та слабкі

сторони і вносити корективи у свій робочий процес.[5]

Також важливим аспектом сьогодення є розвиток навичок комунікації та співпраці. Оскільки сучасне суспільство все більше спрямоване на командну роботу та обмін ідеями. Ефективний самоменеджмент включає в себе вміння працювати в групі, вирішувати конфлікти та будувати взаєморозуміння.

Ще одним важливим аспектом є те, що самоменеджмент є невід'ємною частиною процесу саморозвитку. Від керівника вимагається постійного удосконалення навичок, розширення знань та вдосконалення особистих якостей. Це допомагає створювати ефективні плани розвитку, визначати короткострокові та довгострокові цілі, а також реалізовувати їх, забезпечуючи стабільний ріст і особистий успіх.[3]

Не варто забувати, що у сучасному світі - освіта є ключовим фактором успіху та розвитку суспільства. Тож найбільш важливою для керівників навчальних закладів є їхня здатність до ефективного самоменеджменту, оскільки від цього залежить якість навчання, становлення учнів та загальна репутація закладу. Сучасні погляди на сутність цього терміну у даному контексті визначаються не лише розвитком особистих навичок та навчанням, але й впровадженням стратегій управління, що відповідають вимогам інноваційного освітнього середовища.

1. Самоменеджмент як ключовий елемент успішного керівництва: Керівник повинен бути не лише компетентним фахівцем у своїй галузі, а й вміти ефективно керувати своїм часом, енергією та ресурсами. Самоменеджмент допомагає забезпечити високий рівень продуктивності та досягнення поставлених цілей.

2. Розвиток особистих навичок та вмінь: Здатність до самоменеджменту передбачає розвиток таких навичок, як планування, організація, прийняття рішень, комунікація та вміння працювати у команді. Ці навички є ключовими для успішного виконання різноманітних завдань, що стикаються з управлінцем.

3. Адаптація до змін в освітньому середовищі: Сучасний освітній сектор піддається значним змінам через технологічний прогрес, суспільні та культурні трансформації. Керівнику потрібно бути гнучким та вміти швидко адаптуватися до нових умов, вдосконалювати свої навички та стратегії управління, щоб забезпечити ефективне функціонування школи.

4. Впровадження стратегій управління: Самоменеджмент не лише стосується особистих аспектів керівництва, але й включає в себе розробку та впровадження стратегій управління, спрямованих на досягнення стратегічних цілей закладу освіти. Це включає в себе ефективне використання ресурсів, розвиток персоналу та забезпечення якості навчального процесу.

У висновку, сучасний самоменеджмент – це необхідна складова сьогодення, яка дозволяє досягати балансу та успіху в усіх сферах. Він є складною та багатогранною концепцією, що об'єднує в собі особистісний розвиток, використання сучасних технологій та ефективну комунікацію. Розглядаючи його як стратегічне керівництво собою, враховуючи технологічні та психологічні аспекти, поєднуючи його з процесом саморозвитку, впевнено ідемо в невизначене майбутнє, де виклики та перспективи самоменеджменту

ще чекають на своє вирішення.

Список використаних джерел:

1. Юринець З.В. Самоменеджмент : навч. посібник / З. В. Юринець, О.В. Макара. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2014. – 272 с.
2. Антохов А., Клевчик Л. Самоменеджмент: навчальний посібник. Чернівці: Глибоцька районна друкарня. 2021. 176 с.
3. Дороніна М. С. Самоменеджмент: сутність, умови виникнення і розвитку / М. С. Дороніна, В. І. Пересунько // Економіка і управління. – 2016. – № 4. – С. 7–12.
4. Калашнікова С. А. Освітня парадигма професіоналізації управління на засадах лідерства : монографія / С. А. Калашнікова. – Київ : Київськ. ун-т імені Бориса Грінченка, 2010. – 380 с.
5. Колпаков В. М. Самоменеджмент : Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. — К. : ДП «Видавничий дім «Персонал», 2008. — 528 с.

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД В МОДЕЛІ МЕНЕДЖМЕНТУ ІННОВАЦІЙНО АКТИВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

*Троян П.Д., Шпильовий В.Д., Школяр С.П.
Полтава, Україна*

Системний підхід в моделі менеджменту інноваційно активної організації включає в себе фундаментальні принципи та застосування системного мислення для планування та управління інноваційними проєктами [1, 2]. Він допомагає зіткнутися з невизначеністю та неочікуваними подіями, виходячи з розуміння того, що проблема, яку потрібно вирішити, часто є складною і неочевидною. Системний підхід вимагає ідентифікації загальної структури, розгляду предмета як системи (набору різних елементів, що взаємодіють між собою та функціонують як органічна структура) і виявлення взаємозв'язків між елементами, що складають інноваційну систему. Він дозволяє не лише деталізувати діяльність інноваційного проєкту, але й вирішувати проблеми в рамках цілого проєкту та його сфери, включаючи результати та структуру послуг, що допомагає планувати та керувати діяльністю проєкту.

Системний підхід може бути поділений на три методи в контексті інноваційного проєкту: системний аналіз (аналітичний процес для аналізу запропонованої системи, щоб визначити, що потрібно зробити та як вимоги можуть бути задоволені найкращим чином), системна інженерія (інтегративний інженерний процес, що охоплює та описує місію проєкту для створення повної функціональної системи) та системне управління (управління проєктом з урахуванням стратегічних, бюджетних, часових та інших обмежень, значна частина якого здійснюється у формі управління програмами та проєктами). Кожен з цих методів виконує певну роль у процесі управління інноваційним проєктом, від аналітичного процесу аналізу запропонованої системи до інтегративного інженерного процесу, що описує місію проєкту і інтегрує всі